

ГЛАВА XXX.

Нѣколко поучителны происшествія.

Като ся възвръщалъ изъ Іерусалимъ въ Галилею, Іисусъ Христосъ наедно съ ученицы-тѣ Си минувалъ покрай нивы-тѣ, които были засеяны со жито; това было въ сѣботѣ. Ученицы-тѣ Му были гладны; тѣ кѣсали зрѣлы класове, очушквали зърна-та имъ съ рѣцѣ-тѣ и ѣли ги. Нѣкои отъ фарисей-тѣ видѣли това. По закона Моисеовъ, наедно съ другѣ-тѣ работѣ, възбранявало ся такожде да млатятъ жито въ сѣботѣ. Фарисей-тѣ, които желали да ся показватъ найсвятѣ и наймудры между хора-та, утверждавали, че было противно на закона да очушкватъ по той начинъ класове-тѣ, и укорявали за таж работѣ ученицы-тѣ Христовы. Възъ това нѣчто Іисусъ Христосъ имъ казалъ слѣдующи-тѣ поучителны думы: „ако быхте знаели истинныя разумъ на това изреченіе: *милость искалъ, а не жертвъ*, тогава не быхте осѣждавали невинны-тѣ. Сѣбота-та е направена за чловѣка, а не чловѣка-тѣ за сѣботѣ-тѣ; Сынъ чловѣческій е владыка и надъ сѣботѣ-тѣ.

Ный, безъ сомнѣніе, сме дѣлжны да не работимъ въ праздничны-тѣ и недѣльны дни, които сѣ назначены отъ Самаго Бога намъ за почиваніе, да оставяме въ нихъ всичкы-тѣ трудны работы, да освящаваме тыя дни съ молитвы и съ душеспасителны упражненія. Но и въ тыя дни, които сѣ особенно посвящены на молитвенно служеніе Богу, можемъ да ся занимаваме и съ полезны работы, особенно съ работы, които не търпятъ отлагателство, такожде съ работы чловѣколюбивы.

Веднажъ Іисусъ Христосъ обѣдвалъ у одного фарисея. Въ тогавашно-то время имало обычай, който ся почиталъ за священъ, да си омыватъ рѣцѣ-тѣ прѣдъ обѣдъ и послѣ обѣда. Тойзи фарисей свято исполнявалъ тоя обычай. Іисусъ Христосъ съ Свои-тѣ ученицы не пазилъ всякога тойзи